

EDITORIAL

És un miratge la venda d'autors catalans?

DAVID CASTILLO, Coordinador

Les últimes dues setmanes els narradors catalans han recuperat els primers llocs a les llistes de llibres més venuts de ficció. Dins d'un mercat que consumeix globalment el mateix, la notícia no deixa de provocar entusiasme. La setmana anterior, els primers quatre títols (Xavier Bosch, Emili Teixidor, Jordi Puntí i Ferran Torrent) eren d'autors catalans. Aquesta setmana s'incrementa amb Isabel-Clara Simó i Joan-Lluís Lluís. Sis narradors entre els set primers, fenomen que frena

l'allau de *bestsellers* nòrdics de lladres i serenos, que fa anys copen el protagonisme dels més venuts en molt països d'Europa. És curiós, a més a més, que la majoria d'aquests escriptors catalans tinguin una decidida voluntat literària i que, a excepció del premi Sant Jordi –ben instal·lat com a líder– de Bosch (a la

FRANCESC MELCION

foto) la resta no estiguin avalats pels altres premis importants del país. Ignoro les xifres de vendes actuals dels llibres –és un secret difícil d'esbrinar–, però l'entrada massiva d'escriptors catalans potser ens pot fer pensar en la recuperació del nostre mercat. Recordo que als anys vuitanta alguns editors no s'estranyaven quan escriptors literaris mitjanament coneguts s'enfilaven ràpidament fins als deu mil exemplars. És un exemple llunyà, però que caldria recuperar. Actualment

els escriptors venen molt o gens, i així és difícil poder competir en un mercat tan complex com el nostre, on els espais de venda estan compartits amb el castellà i on es venen dos llibres en català de cada deu. No obstant, són detalls purament econòmics, perquè, com es va dir fa anys, una cosa és vendre i l'altre vendre's.*

TEXTURES

Contes d'un felanitxer

IGNASI ARAGAY

Gent de poques paraules. Vida rural en un poble mallorquí, probablement Felanitx, on el 1939 va néixer l'historiador medievalista Miquel Barceló, que de gran s'ha estrenat en la narrativa de ficció. El seu segon volum de contes és *Trenc d'alba* (La Magrana), un tast d'escenes concentrades, essencials, extrems del bagul dels records, on l'important no és el que passa, perquè en sentit estricte no ocorre exactament res, ni tampoc el que es diu, perquè els seus felanitxers parlen poc, sinó els gestos, les olors, els sons, els silencis, les mirades, el pas cíclic del

temps en un petit univers on cadascú fa el que se suposa que ha de fer, amb honorables excepcions.

Les olors: un orinal de test blanc que desprèn olor de pixum, la flaire del carbó que crema, una pudor de peix que atrau els apetits sexuals d'homes tocats i posats, la militar combinació d'aroma de cuir, aixelles i betum, la sentor d'aigua resclosa i altres ferums per a tots els nariis. És un llibre per ensumar amb tots els sentits. També el sentit, tan apreciat entre nosaltres, que permet captar una llengua viva i popular, de gent que va "a l'excusat a fer del cos", que

emet "un so breu i compacte d'expectació i propòsit", que mena "una vida privada d'aranya". Gent de cafè, de missa i de verbena. Gent del país i algun –només algun– estranger, com ara el baríton Harry Brampton, que xerra en català "amb aquell accent anglès que sembla que necessitin més aire del que toca per emetre les vocals".

El recull arrenca amb la matança del porc. "Cap paraula dels humans era més llarga que els grunys del porc". Els convocats fan la seva feina, acompassadament. La sang brolla de l'animal, una sang que després farà les de-

lícies dels veïns. Uns contes més enllà, el jove capellà sermoneja els feligresos amb passió desenfrenada. I qui són, la seva parròquia? Doncs Na Coloma, en Galereta, madò Martina o la peixatera n'Antònia Escata, que tragina canastres farcides de peix de sopa –"serrans rosacis, donzelles de color morat i blanc, escòrporos vermellores, esparanis de grisor lluenta, vaques morades"– i peix bo –"orades de dos grisos, fort i pàlid, qualque pàguera coral·lina, servioles verdoses i anfolets marrons, llustrosos, amb taques grogues"–. Bon profit.*

ENTRE COMETES

"Cal tornar a construir tots els llaços, aquesta és la solitud de l'emigrant. Per això no es pot reduir el llenguatge només a la comunicació"

Simona Skrabec, assagista i traductora. L'Espill

JOSEP LOSADA

"La lectura és un passatemps molt car, no en diners però sí en temps, per això cal triar bé"

Luis Solano, editor. 'Leer'

AVUI

"Abans era més habitual i fàcil estrenar determinats autors. Ara fa anys que l'única cosa divertida és riure. Pensar també era divertit!"

Xicu Masó, director de teatre. AVUI

MIQUEL ANGLARILL

"Els drames més grans de la història de la humanitat van tenir lloc en cuines, dormitoris o en habitacions de nens"

David Grossman, novel·lista. 'El País'

LENNART PREISS / STF